

Макаръ, че бѣше вече седемъ часътъ, вечерята се не почваше.

Очакваха още двама членове отъ семейството: най-стария синъ и най-младия. Първия се бавѣше нейде въ града, втория идѣше отъ Пловдивъ. Офицеринъ подпоручикъ тамъ, на поканата на майка си, той бѣше отговорилъ телеграфически, че ще дойде днесъ. Съ тая надежда и съ тая радостъ, честитата майка бѣше задържала вечерята чакъ досега, макаръ, че желѣзницата отъ Пловдивъ пристига по-рано.

И тя на всѣка минута се заслушваше, нѣма ли да се чуе гърмежа на нѣкой файтонъ на пѣтя. . .

Вратата се отвори, влѣзе единъ високъ, четирийсетгодишенъ мжжъ. Най-старий синъ. По-младитѣ се поподигнаха отъ столоветѣ си.

— Какво! Нѣма ли още Боримира, попита той зачуденъ.

— Чакаме го, Драгое, отговори старата — днесъ желѣзницата закъснѣ.

— Отъ де знаешъ, мамо?

— Нали той яви, че ще дойде?

— Напраздно. Желѣзницата е пристигнала още кога. . . Бориморъ е пропусналъ влака и вѣроятно утре ще дойде, каза Драгой.

— Ако е така, той би ни явилъ да му се не надѣваме, каза майката, на която бѣше мжно, че ще вечерятъ безъ Боримира.

— А! богата работа, мамо, каза Драгой, като впери алченъ погледъ въ златисто-червената армеева чорба.

— Чакайте! не пипайте още! Да ида да прикадя по-напредъ предъ иконата, че после и софрата, че тогава. . .